

Det andet yderpunkt er, at vi sådan set er lige glade med, om de æder hinanden, eller hvad de nu gør, bare vi kan sælge nogle varer og eksportere til dem.

Og jeg synes, at når vi vedtager den her dagsorden i dag, så må vi jo også se i øjnene, at vi selvfølgelig bliver bedre venner med Amnesty International og måske lidt mere uvenner med Burma, Zaire og Somalia og f.eks. også Kina.

Så jeg vil da også stemme for den og synes, det er et skridt i den rigtige retning.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg skal meget kort gøre rede for, hvad der vedrørende Salman Rushdie og fatwaen fra Danmarks side igennem årene er sagt i FN. Det er desværre meget hurtigt gjort, for før jeg som Danmarks udenrigsminister på generalforsamlingen i september 1994 i min tale i stærkt afstandtagende vendinger omtaler sagen, er der ikke nogen, som nævner dette spørgsmål i FN. Den tale, som udenrigsministeren holder på generalforsamlingen, er det danske ansigt over for omverdenen, og jeg kan konstatere, at før september 1994 findes der ingen omtale, så det er et kort kapitel.

Dernæst: Jeg glæder mig over, at så mange ordførere også fra partier uden for regeringspartierne har kunnet tilslutte sig den dagsorden, der er foreslået. Det er jeg glad for, for det kommer til at betyde, at et overvældende flertal her i salen står bag den Iranpolitik, som tegnes her.

Det er et element heri, at der skal føres dialog med grupperinger, som arbejder for demokrati og respekt for menneskerettigheder i Iran, og det er et udsagn, en politik, som jeg med stor glæde bakker op. Det er jo principielt Danmarks holdning i det hele taget i forhold til regimer i verden, at vi gerne fører dialog med kredse, som arbejder for demokrati og menneskerettigheder, og noget tilsvarende er selvfølgelig også tilfældet i Iran.

Det er ikke kun noget, som Folketinget her skriver ned på et stykke papir; det er klart, at det også har praktiske konsekvenser. Der er her fastlagt et principielt synspunkt, det tager regeringen selvfølgelig meget gerne til sig og lægger til grund for, hvorledes vi fører samtaler med grupperinger i Iran.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Det var nyttigt og – synes jeg – også vigtigt her i udenrigsministerens første påpegning i replikken at få bekræftet, at Danmarks udenrigspolitik

i forhold til Iran, specielt i forhold til menneskerettighederne samt i spørgsmålet om Rushdie og ytringsfriheden, i realiteten ikke har været synlig: Ingen i FN har hørt om den, ingen har kunnet se den, og det stille diplomati har fra den forrige regerings side i forhold til Iran været så stille, at navnet Danmark, når det gælder de fundamentale frihedsrettigheder, ikke har været synligt eller hørbart.

Når jeg gør så meget ud af det, er det såmænd ikke, som hr. Jacob Haugaard hæfter sig ved, et spørgsmål om at sige noget forkert eller noget hårdt til hinanden, og når jeg ikke holder mig tilbage for at nævne ordet hyckleri, er det såmænd ikke, fordi jeg holder så meget af det ord, eller fordi jeg ikke er klar over, at det ikke er særlig populært, men fordi det er nødvendigt.

Se, indignation og engagement skal man have respekt for – sagt til hr. Jacob Haugaard – når det er ægte. Når det i handling afsløres som uægte, så ville det være forkert ikke at påpege det, og derfor har jeg i dag, når nu den borgerlige opposition taler så meget om det samme tema, følt det som min pligt.

Jeg vil så i øvrigt godt sige tak til hr. Gert Petersen for hr. Gert Petersens insisteren og ægte insisteren på, hvad denne sag – Danmarks udenrigspolitik i forhold til Iran – handler om. Det vil jeg gerne sige tak for. Og jeg vil gerne sige tak for, at hr. Gert Petersen som det første i sit indlæg påpegede, at vores politik i forhold til Iran også og måske allerførst handler om terrorrens afdækning og det konsekvente internationale modspil i forhold til terroreren som instrument.

Og jeg kom til at tænke på en artikel i Time fra november 1996, som jeg kan anbefale, og som – uden at jeg naturligvis har haft stund til at afdække, om dokumentationen nu holder – i hvert fald giver anledning til det, der i diplomatisk sprogbrug hedder stor, stor bekymring og eftertanke. Den artikel, som jeg kun kan henvise til, hedder »Iran, state of terror«, og den bekræfter ligesom de oplysninger, vi har adgang til, at vi desværre har et regime, som i sine instrumenter og i sin politik skyer meget få midler.

Jeg vil derfor godt bekræfte, at Danmarks udenrigspolitik i forhold til Iran – som også udenrigsministeren klart understregede – har den konsekvens i sig, som vi i dag forhåbentlig med alle stemmer her i Folketingssalen kan bekræfte og præcisere. Det er jeg glad for, og det er jeg meget tilfreds med.